

Storbritannien beklagede, at resolutionen ikke omtalte, at to af territorierne ville opnå selvstændighed i 1966. Med hensyn til øget økonomisk bistand ville man fra britisk side hilse ethvert nyt skridt velkomment.

Resolutionen (res. 2063) blev vedtaget af plenarforsamlingen den 16. december 1965 med stemmetallene 86 for, 1 imod (Sydafrika), medens 7 afstod.

4. udvalgs beretning: A/6106.

Falklandsøerne.

(Dagsordenens punkt 23).

I debatten om Falklandsøerne deltog Storbritannien og alle latinamerikanske lande med Argentina i spidsen, samt enkelte afro-asiater. Den britiske repræsentant udtalte, at Storbritannien ikke var i tvivl om sin overhøjhed over territoriet. Argentina fremførte i et længere indlæg historiske og juridiske argumenter for øernes tilhørsforhold til Argentina, argumenter der blev gentaget af de øvrige latinamerikanske repræsentanter.

Udvalget vedtog den 18. november en resolution vedrørende øerne, som tager tilstedeværelsen af en tvist mellem Storbritannien og Argentina vedrørende suveræniteten over øerne til efterretning, og som opfordrer de to regeringer til uopholdelig at indgå forhandlinger med henblik på at finde en fredelig løsning af problemet, således som anbefalet af koloniudvalget og under hensyntagen til FN-pagtens og kolonideklarationens principper samt vedkommende befolknings interesser.

Venezuela udtalte under forelægelse af resolutionsforslaget, at der ikke var tale om afkolonisering af en befolkning, men af et territorium, og at FN ikke skulle sanktionere lovligheden af en de facto-situation i strid med kolonideklarationen. Marokkos og Algeriets repræsentanter udtalte i korte indlæg støtte til forslaget, hvorimod Liberias repræsentant gerne havde set, at der i resolutionsteksten havde været en direkte henvisning til befolkningens ønsker.

Resolutionen vedtoges med 87 stemmer for, medens 13 afstod. (Liberias repræsentant deltog ikke i afstemningen; de vestlige lande, herunder Norden, afstod, bl. a. fordi Argen-

tina havde modsat sig den foreslåede ændring, hvorefter befolkningens ønsker og ikke blot dens interesser skulle tages i betragtning).

Plenarforsamlingen vedtog resolutionen (res. 2065) den 18. december 1965 med stemmetallene 94 — 0 — 14 (de vestlige lande, herunder de nordiske).

4. udvalgs beretning: A/6160.

Mauritius.

(Dagsordenens punkt 23).

På baggrund af forlydende om oprettelse af en fælles britisk-amerikansk militær signal- og forsyningsbase på en eller flere af de hidtil sammen med Mauritius administrerede øer blev Mauritius omtalt i næsten alle kommunistiske og afro-asiatiske indlæg. Den britiske repræsentant udtalte, at Mauritius stod over for uafhængighed i løbet af 1966. De øer, hvorpå basen ville blive anlagt, var spredt over et stort areal med en befolkning på ca. 1.500, hvoraf de fleste var tilrejsende kontraktarbejdere. Der var indgået en overenskomst mellem Storbritannien og Mauritius' og Seychellernes regeringer om administrationen af disse små øer som „The British Indian Ocean Territory“, og erstatninger ville blive udbetalt til de nævnte regeringer samt til de private interesser, der måtte blive berørt af denne overenskomst. Der var ikke tale om en splittelse af en naturlig geografisk enhed, idet øerne var beliggende langt fra Mauritius og Seychellerne.

Fra kommunistisk og afro-asiatisk side rettedes hårde angreb på Storbritannien for dette skridt og skarp kritik mod vesten i øvrigt for opretholdelse af baser på koloniale territorier.

Udvalget vedtog den 26. november en resolution, der bekræfter Mauritius' ret til frihed i overensstemmelse med kolonideklarationen, opfordrer Storbritannien til at tage effektive skridt til at gennemføre denne deklaration og anmoder den administrerende magt om ikke at foretage nogen handling, som vil sønderlemme Mauritius' territorium og krænke dets territoriale integritet.

Resolutionen blev i 4. udvalg vedtaget med 77 stemmer for (afro-asiater, latinamerikanere, kommunister samt Græken-